

Sygnatura akt III C 529/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Głogowska

Protokolant: Marika Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w S.

przeciwko P. S.

o zapłatę (526.00 PLN)

I. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz powoda (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w S. kwotę 393,20 zł (trzystu dziewięćdziesięciu trzech złotych i dwudziestu groszy) z ustawowymi odsetkami (za opóźnienie) od dnia 04 sierpnia 2011r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. przyznaje kuratorowi P. F. wynagrodzenie w kwocie 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych);

IV. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz powoda (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w S. kwotę 305,25 zł (trzystu pięciu złotych i dwudziestu pięciu groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 529/15

UZASADNIENIE

WYROKU W POSTĘPOWANIU UPROSZCZONYM

Pozwem z dnia 04 sierpnia 2014 r. powód (...) Wojewódzki Szpital (...) w S. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. S. na rzecz powoda kwoty 526 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od podanych w pozwie kwot i dat do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Uzasadniając żądanie wskazał, że powód wykonał dla pozwanego usługi medyczne, a pozwany nie przedstawił aktualnego dowodu ubezpieczenia, wobec czego powód obciążył pozwanego odpłatnością za te usługi, jak również wezwał pozwanego do zapłaty, które okazało się bezskuteczne.

W odpowiedzi na pozew kurator procesowy ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego P. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości i rozstrzygnięcie o kosztach procesu wg norm przepisanych podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest zakładem opieki zdrowotnej udzielającym specjalistycznej opieki zdrowotnej w zakresie leczenia zamkniętego i ambulatoryjnego.

W dniu 03 marca 2009 r. powód wykonał na rzecz pozwanego badanie lekarskie i RTG żeber. Z uwagi na nieprzedstawienie przez pozwanego dowodu ubezpieczenia zdrowotnego, w dniu 10 marca 2009 r. powód wystawił **fakturę VAT** na kwotę **82,30 zł** za wykonaną usługę z dnia 03 marca 2009 r. **z terminem płatności 24 marca 2009 r.**

W dniu 04 kwietnia 2009 r. powód wykonał na rzecz pozwanego badanie lekarskie. Z uwagi na nieprzedstawienie przez pozwanego dowodu ubezpieczenia zdrowotnego, w dniu 14 kwietnia 2009 r. powód wystawił **fakturę VAT** na kwotę **50,50 zł** za wykonaną usługę z dnia 04 kwietnia 2009 r. **z terminem płatności 28 kwietnia 2009 r.**

W dniu 06 czerwca 2010 r. powód wykonał na rzecz pozwanego badanie lekarskie, KT mózgowia, RTG stawu barkowego i RTG stawu łokciowego. Z uwagi na nieprzedstawienie przez pozwanego dowodu ubezpieczenia zdrowotnego, w dniu 18 czerwca 2010 r. powód wystawił **fakturę VAT** na kwotę **393,20 zł** za wykonaną usługę z dnia 06 czerwca 2010 r. **z terminem płatności 02 lipca 2010 r.**

Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot objętych powyższymi fakturami, wynoszących łącznie 526 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, które doręczono pozwanemu w dniu 06 listopada 2013 r. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

Bezsporne, a nadto dowód: wniosek – oświadczenie k. 12-12v, 14-14v, 16-16v, faktura k. 13, 15, 17, wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia k. 18-19v.

Przesłanki ustanowienia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego pozostają aktualne.

Dowód: dane osobowo-adresowe k. 53-53v, 61-61v, notatka z czynności pracownika szpitala k. 62, informacja z (...) k. 63, odpowiedź NFZ k. 98, odpowiedź Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w S. k. 100, odpowiedź ZUS k. 106.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

Podstawę prawną roszczenia stanowiły normy zawarte w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w brzmieniu obowiązującym w dacie udzielenia pozwanemu świadczeń medycznych, tj. sprzed 01 stycznia 2013 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027).

Stan faktyczny pozostawał poza sporem. Powód udzielił pozwanemu świadczeń medycznych, a pozwany nie przedstawił, w przepisanej ustawą terminie, dowodu ubezpieczenia zdrowotnego, wobec czego powód wystawił faktury VAT domagając się od pozwanego zapłaty za wykonane usługi.

W myśl art. 50 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, świadczeniobiorca ubiegający się o udzielenie świadczenia opieki zdrowotnej jest obowiązany przedstawić kartę ubezpieczenia zdrowotnego (w przypadku ubezpieczonego) albo dokument, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy (w przypadku świadczeniobiorcy innego niż ubezpieczony). Zgodnie z art. 50 ust. 2 ustawy, w przypadku stanu nagłego dokument, o którym mowa w art. 50 ust. 1 ustawy, może zostać przedstawiony w innym czasie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia rozpoczęcia udzielania świadczenia opieki zdrowotnej, o ile chory nadal przebywa w szpitalu. Stosownie do treści art. 50 ust. 3 ustawy, jeżeli przedstawienie dokumentu, o którym mowa w ust. 1, nie jest możliwe w terminie określonym w ust. 2, dokument ten może być przedstawiony w terminie 7 dni od dnia zakończenia udzielania świadczeń opieki zdrowotnej. Zgodnie z art. 50 ust. 4 powołanej ustawy, w razie nieprzedstawienia dokumentu, o którym mowa w ust. 1, w terminach określonych w ust. 2 i 3, świadczenie zostaje udzielone na koszt świadczeniobiorcy.

Roszczenia przysługujące świadczeniodawcy na podstawie art. 50 ust. 4 ustawy ulegają przedawnieniu z upływem 5 lat od dnia, w którym stały się wymagalne (art. 50 ust. 8 powołanej ustawy w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2013 r.).

Odnosząc powołane przepisy do stanu faktycznego niniejszej sprawy należy wskazać, co następuje.

Za świadczenia udzielone pozwanemu w dniu 03 marca 2009 r. (badanie lekarskie i RTG żeber), z uwagi na nieprzedstawienie przez pozwanego dowodu ubezpieczenia zdrowotnego, w dniu 10 marca 2009 r. powód wystawił fakturę VAT na kwotę 82,30 zł z terminem płatności 24 marca 2009 r. Za świadczenia udzielone pozwanemu w dniu 04 kwietnia 2009 r. (badanie lekarskie), z uwagi na nieprzedstawienie przez pozwanego dowodu ubezpieczenia zdrowotnego, w dniu 14 kwietnia 2009 r. powód wystawił fakturę VAT na kwotę 50,50 zł z terminem płatności 28 kwietnia 2009 r. Za świadczenia udzielone pozwanemu w dniu 06 czerwca 2010 r. (badanie lekarskie, KT mózgowia, RTG stawu barkowego i RTG stawu łokciowego), z uwagi na nieprzedstawienie przez pozwanego dowodu ubezpieczenia zdrowotnego, w dniu 18 czerwca 2010 r. powód wystawił fakturę VAT na kwotę 393,20 zł z terminem płatności 02 lipca 2010 r.

Zgodnie z treścią art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Z kolei, w myśl art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia (...).

Natomiast w myśl przepisów art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się m. in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju (...), przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przy czym po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.) z tym, że w przypadku przerwania przedawnienia przez czynność podjętą przed sądem albo innym organem, w tym egzekucyjnym, nie biegnie ono na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.).

Mając na względzie, iż płatność za dwa pierwsze świadczenia stała się wymagalna – odpowiednio - w marcu i kwietniu 2009 r., a pozew w niniejszej sprawie złożono w dniu 04 sierpnia 2014 r., a więc po upływie pięciu lat od powstania stanu wymagalności, roszczenia o zapłatę faktur z dnia 10 marca 2009 r. oraz z dnia 14 kwietnia 2009 r. uległy przedawnieniu przed dniem wytoczenia powództwa.

Skutecznie podniesiony przez kuratora zarzut przedawnienia skutkowało oddaleniem powództwa w części dotyczącej obu wskazanych wyżej (chronologicznie najwcześniejszych) faktur (pkt II sentencji).

Nie uległo natomiast przedawnieniu roszczenie dochodzone na podstawie faktury z dnia 18 czerwca 2010 r. za świadczenie udzielone pozwanemu w dniu 06 czerwca 2010 r. na kwotę 393,20 zł z terminem płatności 02 lipca 2010 r. Wymagalność tego roszczenia powstała bowiem w dniu 03 lipca 2010 r., a zatem pięcioletni termin przedawnienia, upływający w dniu 03 lipca 2015 r., został przerwany wytoczeniem w dniu 04 sierpnia 2014 r. powództwa w niniejszej sprawie.

Ponieważ należność w kwocie 393,20 zł nie uległa przedawnieniu, w tej części powództwo uwzględniono (pkt I sentencji).

Częściowo uzasadnione okazało się także roszczenie odsetkowe. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c., w razie opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać od dłużnika zapłaty odsetek, a jeśli ich stopa nie była określona, należą się odsetki ustawowe (od 01 stycznia 2016 r. odsetki ustawowe za opóźnienie). Odsetki należą do świadczeń okresowych, które zgodnie z art. 118 k.c. przedawniają się z upływem lat trzech.

Opierając się na treści przytoczonych przepisów, sąd uwzględnił powództwo w zakresie nieprzedawnionych odsetek od nieprzedawnionej należności głównej w kwocie 393,20 zł za okres 3 lat wstecz przed wniesieniem pozwu, to jest naliczonych od dnia 04 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty (pkt I sentencji), a w pozostałym zakresie, uznając roszczenie odsetkowe za przedawnione, powództwo oddalono (pkt II sentencji).

Mając na uwadze, że odsetki za opóźnienie, będące świadczeniem akcesoryjnym, przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (III CZP 42/04, I CSK 161/10), brak było podstaw do zasądzenia odsetek za opóźnienie w zapłacie przedawnionych roszczeń głównych, objętych dwiema pierwszymi chronologicznie fakturami.

W pkt III wyroku na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z dnia 09 grudnia 2013 r. poz. 1476) orzeczono o wynagrodzeniu kuratora reprezentującego nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, przyjmując do jego wyliczenia stawkę minimalną właściwą dla wynagradzania zawodowych pełnomocników, ustaloną na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013, poz. 461 ze zm.).

W pkt IV orzeczono o kosztach procesu na podstawie art. 100 zd. 1 kpc, obciążając pozwanego kosztami procesu w części odpowiadającej zakresowi jego przegranej w sprawie. Pozwany przegrał w około 75% (393,20 zł : 526 zł = 74,75%), co uzasadniało zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 75% poniesionych przez powoda kosztów procesu, na które składały się: uiszczona opłata od pozwu (30 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), zaliczka na wynagrodzenie kuratora (180 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej (180 zł) ustalone dla radcy prawnego na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013, poz. 490 ze zm.), które wyniosły łącznie 407 zł (407 x 75% = 305,25 zł).